

KRONIEK VAAN MESTREECH

Versijnt 2-wekeleks in De Maospos

Kroniek vaan Mestreech verschijnt onder verantwoordelijkheid vaan De Veldeke Krink Mestreech van de Provinciale Vereniging Veldeke. Redactie: Phil Dumoulin, Toon Jenniskens en Els Ottenheijm-van Schijndel. Eindredactie: Ted Reckman. Correspondentie adres: Postbus 720, 6200 AS Maastricht.

Vastelaovend Veldeke-Krink

Vreug zaat!

Me waor sjijs vreug zaat dit jaor bij Veldeke. In de imvita-tie vaan 't bestuur veur de jaarlekse vastelaovend op 't Fort aon z'n bekans 800 lede mankeerde d'n daotum: 11 fibberwarie.

Daorum góng de pries veur de misser vaan 't jaor „'n Sjrouf los", neet nao de wèthawwer vaan de dreklui of Marco Greep en z'n koompels, neet nao de Platte Zaol of de nuie Bonnefantentheater, nein, Veldeke offereerde de Stommen Oskaar aon z'n eige. En zoe huurt 't z'ch ouch, es me z'ch sjemelek verdaolt!

Mèt en zonder wäörd

Nao 't welkomswoord vaan de Veldekeveurzitter („'t Volgend jaor sjriewe v'r uuch ins neet boe 't is") waor d'n aovend gestart mèt e vruikein-eine-luter (Will Wintjens). Gans vaan Wolder langs 't Albërkenaal waor ze euver de berg nao 't Fort geveeg en doog - nog in joggingpak en mèt zweetband - verslaag vaan häör sportief leve. Häör kuur? Völö op de loch, oonbespote ete en veural völö bewege. Meh neet lache! Want dat zèt aon en stimuleert de alveisklier en die produceert daan bepaolde „mormone", die hiel sterk inwërke op d'n dermflora. D'n humor vaan dees „buut" zaot neet allein in de köstleken inhaajd („Gewiech"), ouch in 't primitief taalgebruuk vaan de trimster (vol clichés, herhaolinge, stopwäördsies, quasi verstande-

ge opmèrkinge, verkierd gebruik vaan „lestege" wäörd) en de veurdrach („blij" en in e volks Mestreechs, dus mèt völö sleiptoen).

En toen kaom get gans anders: Neutjesrang (mèt de klemtoen op de ierste lètter-greep = de vöörste rij in d'n theater), e grupke vaan drei artieste oet „'n Duits dörpke aon de Maos, Vinlo geheite". 't Waor 'n openbaring, dit optreje. variëte en clojnerie, mèt 'n boetegewoen expressie, humoristisch, soms tragisch. Neet d'n teks deit 't bij Neutjesrang, meh de wrievende, knótsende, wiebelende, krunkelende, vallende en grimasse makende beweginge mèt en zonder geluid. Hei weurt artistiek gebruik gemaak vaan de stèlte. Hiel apaart. Soms liekene ze same - eve gans in rös - 'n sjelderij. Ze suggerere mie es ze, zoe noe en daan, oetrope, de korten dikke en de twee lange in hun witte T-shirts en zwarte lang breuk mèt hólpe. Völö attribute hóbbe ze neet nudeg: 'ne minipiano ierlek verdeild in drei stökke; twee badmótse, 'n èllestikske en 'n deukske veur 'n imitatie vaan 'n plaat gedrejd op 'nen awwe pattefoon; e paar hoeg hu (gocchinescène) en 'n tuba, klarinet en 'ne moneka („e Belzj dansorkes") in 'n lètterleke hermenie. „Hartstikke gek", zag ein achter us. Origineel, dachte veer.

De sjrouf

Nao de poos brach stads-

• Neutjesrang, e grupke vaan drei artieste oet " 'n Duits dörpke aon de Maos, Vinlo geheite".

prins Tom I mèt de Tempelers en Kachelpiepers aon z'ne slijp 'n viziet aon de Veldekefamilie. Later op d'n aovend zouw heer vaan Maospos-chèf Emile Meuwissen 't ierste exemplaar vaan De Kengkee kriegerie. Veur de wisselpries „'n Sjrouf los" had me ouch dit jaor weer 'n aontal gróppe en personee genomineerd. D'n ierste kandidaat waor wèthawwer Armand Cremer. Dee had de dreklui verbooje um us dit jaor e zaoleg nuijaor te winse en hun cent te koume hole. 'nen Ambte-neer maag gein fooi acceptere, ouch neet achter 'e gaajemenden drekwagel. Twie drekmennekes, sloe-

pentere ingekoume, begóste inins kekentere tósse verpópzake Veldekelui te demonstrere en te protestere: De dreklui zien neet mie content. Zie hóbbe ei bezwoer. Mèt Nuijaor kraage ze gein cent. Armand drejde hun 'n loer... Get gekalmeerd perbeerde ze begrip te krieger veur hun werk. Ze doge uommertouc